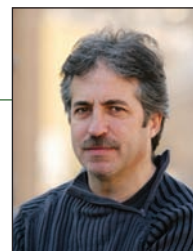

Koldo Aldalur

KAZETARIA ♦

DANI BLANCO

Gureak

ZEIN DIREN “gureak” bereizten nahiko lan ez, eta beti “etxeakoak” defendatu beharra kazetaritzaren ugerra iruditzen zait; gaitza, baztertu beharrekoa.

Abuztuaren epeletan, *Champions*ari dagokion partida garrantzitsua Realak Lyonen, eta Realzaleak bertako plaza ederrenetakoan elkar harturik. Halako batean, Olympiqueko jarraitzaile bakar bat plaza zeharkatzen hasi da. Festa amaitu da, eta Realzaleena nor den azaltzeko unea heldu. Amestutako unea.

Kolpetik, Realeko *peña* ezagun bateko hogeiren bat lagun hurbildu zaizkio, eta, gehienak begira diren bitartean, hiruzpalau lagun artean eraitsi, eta egurtu egin dute. Plaza handian batzuek ez dute ezer ikusteko batarik izan; beste batzuek ez dakite seguru zer gertatu den; bakarren batzuen ustez, azkarregi bukatu da ikuskizuna; beste batzuen iritzian, aurkako taldeko jarraitzailea izanik, gutxitxo eman diote. Jipoitua izan denari eternitatea baino luzeagoa egin zaio jasandako unea. Beste hainbat lotsaturik geratu dira. Lotsaturik, eta beldurturik, mendekuak logika hartu duelako egoeraren interpretazioan. Erasotzaileak ezagunak dira Realzaleen artean, nahiz eta beraien “balentria” estaltzeko kamiseta txuri-urdinak jertsepean ezkutatu dituzten.

Hurrengo egunetan, belarria luze jarri dut, eta arreta zoli, “gurean” euskaraz eta espainolez aritzen diren komunikabideei. Gertatutakoari buruz aipamenik ere ez. Lausengua, berriz, etengabe: zalego eredu-garria, *Champion*eko jarraitzaileak eredu Europa osoko futbol taldeentzat, harro egoteko moduko uholde txuri-urdina.

Eta betidanik korporatibismoak oinarri ustela duela iruditu zaidalako, ni, lotsatuta. Edo bertan izan ziren kazetariak ez zuten ezer jakin, edo, jakin bazuten, ezkutatu egin zuten “hemengo” zaleen irudi orbangabea ez zikintzeko. Ezer entzun ez bazuten, gaizki, beraien lanari dagokiona delako gertatu dena ezagutzea. Zerbait entzun arren gertatutakoa baieztatu ez bazuten ere, benetan gaizki, komeni ez dena ere azaldu behar delako. Eta zer gertatu zen jakinda aipatu ere ez bazuten egin, are eta gaizkiago, egia ez esatea gezurretan aritzea bezain larria delako.

Baliteke norbaitek zerbait aipatzea, horrela, disimuluan, eta ni ez ohartzea, baina harrituko ninduke.

Dena den, okerreña da saldu nahi diguten gizarte mota baten eredu dela zalego aseptiko hori. “Gureak” beti garbiak dira. Besteak dira beti sestra bila ibiltzen direnak. Frantziar gaztea egurtu dutenak ez zaizkit axola. Errukia da nire barrutik agertzen den sentimendu bakarra haiei begira jartzen naizenean. Min ematen didatenak mutu geratu diren haiek dira. Arrazoiaren erdian kulunkan beti. Kargurik hartu gabe isildu direnak. “Bakeak gehiago balio du” pentsatu dutenak. Ez ote da mikatza izan hurrengo tabernan edan duten zerbeza?

Agian, une batean, neure burua ikusi dut Lyongo plaza hartan. Urrutiegia, erosoegi nire epeltasunean, ondoan gertatzen dena ulertzeko.

Hasi naiz lehen pertsonan idazten. Bukatu beharrean naizen seinale. ■

DANI BLANCO

**Kattalin
Miner**

KAZETARIA

Beste euria

AZKEN URTE hauetan eguraldiarekiko obsesio mediatikoak eraginda edo, iruditzen zait gu geu ere gero eta arduratuago gaudela gure herriko eguraldiarekin. *Pais Txubasko* ere deitzen dio hainbatek sarritan, eta kexaka baina harro errepikatzen dugu gure idiosinkrasiaren parte den nolakotasun hori.

Azken aldian baina, etenik gabeko euri gogorra ari du herri honetan. Arrazoi politiko bustitako ekaitzak jarraitzen du gure gainean. Jada nahikoa labainkorra zen zoru etikoaren gainean zaparradak ez du etenik. Badirudi, euri horri aurre egin nahian aterkiak zabaltzen gabiltzala ere,

ekaitzak haize zakarrez jotzen duela alde bietatik, zirt eta zart. Blai.

Euri erasokorra eraldatu nahian ordea, tantaz tanta itsaso bat osatzen, zubiak eraikitzen, harresiak osatuz, ekaitz ilunari laranja kolore bizia erakusten dabil herri bat.

Eta honi ezin zaio *Pais Txubasko* deitu, ekaitzak izen abizenak baititu, estatu ize-nak, eta ez da gure kontua (bakarrik). Dirudienez, ekaitza ez da berez baretuko, beraz aurre egitea tokatzen da; politikoki libre eta tropikala den Euskal Herria lortzeko bada ere. ■

